

[Hans Hedtoft.]

Og er Vejen ikke her Oprettelsen af Eksportcentraler for alle Branchens mindre Virksomheder, præcis som det er sket i England og i andre Lande? Og endnu et vigtigt Spørgsmaal: Hvad gøres for at sikre Kvaliteten af de danske Eksportvarer? Det er sikkert rigtigt, at man i Dag i Udlandet kan sælge alt, men den Dag kommer, hvor et daarligt Renommé for danske Eksportvarer i Udlandet kan blive skæbnesvangert. Det danske Smør blev i sin Tid kendt paa Lurmærket, men hvad gøres der nu for at sikre f. Eks., at vi ikke sælger daarlig Frugtvin og dansk Spiritus til Amerika og derved ødelægger et fremtidigt Marked, eller hvad gøres der for at sikre, at de Møbler, der i stort Tal i Øjeblikket gaar til den amerikanske Hær i Europa, ikke er saa daarlige og elendige, at vi simpelt hen dermed ødelægger al fremtidig Møbeleksport til De forenede Stater? For mig staa'r det saadan, at en Kvalitetskontrol med vore Eksportvarer er en absolut Nødvendighed.

Det tredje Punkt vedrører Bemyndigelse til at regulere Importen. Valutapuklen taler her sit tydelige Sprog, og naar den højtærede Minister nu i sin Redegørelse for Importen i 1946 paastaar, at den ganske overvejende Del af disse Varer er Nyttevarer, som det har været af største Betydning for Landet at faa tilført, ja, saa skal jeg blot tilføje, at det er jo en lidt let Maade at slippe uden om den Dokumentation, som gentagne Gange her i Salen og uden for Salen er givet af den yderst letsindige Importpolitik, som ikke mindst den nuværende højtærede Handelsminister har Ansvaret for. Men i Dag er det jo først og fremmest den saakaldte Spareplan, der er aktuel, denne Plan, hvorefter den brede Befolkning nu skal sone Regeringens og i særlig Grad den højtærede Handelsministers Synder igennem mindre Oksekød, mindre Fedt og færre Tekstilvarer. Socialdemokratiet har allerede offentlig kritiseret denne Spareplan, og jeg skal derfor fatte mig i Kørthed og holde mig til visse Problemer vedrørende Spareplanen, som særlig er blevet aktuelle i Anledning af de sidste Handelsforhandlinger med England.

Som man ved, har vi fra Socialdemokratiets Side ikke ment at kunne tilslutte os adskillig af de Betingelser, der er knyttet til den nye Aftale. Jeg tror heller ikke, vi vil kunne tilslutte os de nye indenlandske Landbrugsordninger, som man fra Regeringens Side paataenker at knytte til Aftalen, og hvorved det store Landbrug aabenbart skal beriges med nye Millioner, som paa ny,

hvis det bliver gennemført, som det er antydet, vil bidrage til at presse Omkostningsniveauet opad. Men alt dette skal jeg ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed. Saa meget skal imidlertid slaas fast, at den nye Engelsktaftale indeholder samme principielle Svagheder, som har præget hele vor Samhandel med England lige siden Befrielsen. Medens Danmarks Eksport til England er fastsat og prisbestemt, er der stadig ingen Garantier opnaaet med Hensyn hverken til de Varer, Danmark kan indføre fra Sterlingomraadet, eller med Hensyn til Priserne, og de er jo endog for en Række Grupper Vedkommende for Øjeblikket betænkeligt opadgaaende. Maa jeg som Eksempel nævne den Kendsgerning, som sagskyndige har gjort mig opmærksom paa, at to saa vigtige Raavarer som Kobber og Zink blot i Løbet af 1946 er steget med henholdsvis 80 og 124 pCt.

Naar disse engelske Prisstigninger faar Lov til at fortsætte, betyder det, at den saakaldte Spareplans Overslag over Indtægter og Udgifter paa Handelsbalancen ikke kommer til at holde Stik. Man maa regne med, at vor Handelsbalance i Aarets Løb trods denne Spareplan kommer til at udvise Underskud. Regeringen ønsker i Øjeblikket ikke at se denne Kendsgerning i Øjnene, Resultatet bliver, frygter vi, at vi kommer til at opleve en Gentagelse af, hvad der er sket i de sidste Maaneder. Henimod Slutningen af 1947 vil det paa ny blive nødvendigt, at Regeringen hovedkulds kaster sig over nye Nedskæringer. Den bliver tvunget til at lave en Spareplan Nr. 2, lige saa ufuldstændig, lige saa daarligt overvejet og lige saa overfladisk gennemarbejdet som den første Skitse, vi fik forelagt.

Maa jeg ogsaa nævne et enkelt Punkt i Forbindelse med den nuværende Spareplan, som er blevet aktuelt i de sidste Dage. Jeg er ganske enig med de Repræsentanter for de grafiske Fag og for Papirvarearbejderne, der har protesteret imod den Form, Papirnedskæringen havde faaet. Regeringen har ikke kunnet finde anden Løsning, efter de Forlydender jeg har set, end at gaa til en Forøgelse af Papirimporten, der vil koste Landet en Snes Millioner Kroner. Det kan ikke nægtes, at det er en ret effektiv Maade at løse Problemet paa. Selv om de nævnte Fag maaske stadig maa løbe en betydelig Risiko for Arbejdsløshed, vil en saadan Merimport naturligvis hjælpe en Del. Jeg vil nu gerne spørge Regeringen, jeg vil gerne spørge den højtærede Handelsminister, paa hvilke andre Punkter man til Gengæld har tænkt sig at foretage Nedskæringer af Ind-